

Det kristne fællesskab forpligter

ved Charlotte Dyremose, MF, kirkeordfører for Det Konservative Folkeparti

Vi politikere hverken kan eller skal påtvinge menighedsrådene noget ud over deres almindelige forpligtelser. Det er ikke og må aldrig blive en politisk opgave at tvinge de lokale sognemenigheder til at byde andre kirkesamfund indenfor i deres lokaler – uanset om det er selve kirkerummet eller f.eks. konfirmandstuen.

Men som medlem af Folkekirken mener jeg, at det da må være et klart formål med kirkens lokaler, at de bruges til at hjælpe andre kristne. At give husly til en kristen migrantmenighed er da noget af det mest kirkelige, vi kan bruge kirken til i det omfang, der er plads til andet end de mange ting, den lokale sognemenighed skal bruge kirken til. Og det er da langt at foretrække frem for så meget andet, det fra tid til anden forslås at bruge kirkerne til.

Så jeg kan kun tilskynde sognene til at åbne dørene både til det lidt anderledes og særlige udenfor sognets almindelige arbejde, men også til nye og spændende fællesskaber med andre kristne.

Om man så skal holde fælles gudstjeneste, udleje lokalerne eller har mulighed for at stille dem gratis til rådighed må afgøres af de lokale forhold og den lokale økonomi. Det væsentligste må være, at vi husker på vores kristne fællesskab med alle vi deler skriften med.

Det er helt naturligt, at mange migrantmenigheder på et tidspunkt står i en situation, hvor de er for mange til en husmenighed, men for få til egen kirke. Og så er det vel også en form for mission at give disse mennesker rum og plads til at udøve deres tro på deres måde. Her vil der jo typisk være tale om kristne mennesker, som den traditionelle kirke i første omgang ikke kan få fat på.

Og når det nu fremgår af undersøgelsen, at der faktisk er mange konvertitter blandt de mennesker, der kommer hertil med en anden tro end den kristne, så er der jo en særlig opgave med at sikre, at de kan finde et kristent fællesskab, der får dem til at føle sig hjemme. Det gør ikke så meget, om det er indenfor Folkekirkens rammer eller i et andet regi. Det væsentlige må igen være det overordnede kristne fællesskab.

Vi må som kristne og kirke vise de åbne døre i et demokratisk og kristent land. Vi må ikke glemme, at nogle af disse mennesker er forfulgte, der hvor de kommer fra. Og hvem ellers skulle vise dem, at sådan gør vi ikke i Danmark? Særligt disse mennesker må aldrig komme til at føle, at de også her falder udenfor – bare fordi deres kristendom ser lidt anderledes ud. Mennesker, der har oplevet at være sat udenfor fællesskabet på grund af deres kristne tro, skal ikke igen i Danmark opleve, at de igen er udenfor, fordi deres kristne tro ser lidt anderledes ud.

Trosfællesskabet forpligter. Men Folketinget hverken kan eller skal regulere, hvordan man forholder sig til de kristne mennesker, der lever i sognet. Det skal kirkerne lokalt, og de mellemkirkelige råd, og så naturligvis de gejstlige overordnede.

Hvad angår økonomien, kan disse migrantmenigheder udenfor Folkekirken samle ind på samme vilkår som alle andre trossamfund udenfor Folkekirken – og den mulighed skal naturligvis altid stå åben. Men vi må jo gerne som mennesker eller som menigheder hjælpe dem på anden vis.

Og så kan det naturligvis for nogens vedkommende være interessant og relevant at blive en del af Folkekirken. Men jeg mener faktisk ikke, at Folkekirken hverken kan eller skal rumme alt. Folkekirken skal være rummelig. Men vi skal ikke for enhver pris forsøge at få alle ind under samme paraply. Vi kan godt hjælpe vores medkristne uden at være i samme kirke.

Jeg har med spænding set frem til at høre resultaterne af undersøgelsen. Hvad er det for kontakter, der er skabt? Hvad bliver de brugt til? Hvad får mennesker ud af dette møde, og hvordan kan man hjælpe hinanden?

Som sagt, er det i bund og grund et internt anliggende i kirken, som vi folketingspolitikere med respekt afholder os fra at regulere. Men som kirkepolitiker og som medlem af Folkekirken er det alligevel naturligvis både spændende og relevant at følge hvilke udfordringer, migrantmenigheder kan give Folkekirken. Jeg kan f.eks. forestille mig, at der kan være behov for at se på de økonomiske rammer i de situationer, hvor en migrantkirke er på vej fra at være en selvstændig kirke til at blive integreret i Folkekirken, og dermed går fra at modtage fradrag til kirkeskat.

Nu er jeg jo så konservativ, at jeg ikke synes, at vi skal ændre kirkens forhold hele tiden. Derfor vil jeg også gerne se lidt på nogle erfaringer først. Så kan vi måske med årene overveje, om situationen med de mange nye migrantmenigheder på et tidspunkt skal have konsekvenser for de politiske rammer, som vi giver Folkekirken. Men i udgangspunktet vil jeg som politiker blande mig udenom også denne del af kirkens indre anliggender.